

Direcció, administració, publicitat i vendes:

Octubre Centre de Cultura Contemporània.
Carrer de Sant Ferran, 12. 46001 València.
Telèfon: 963 535 100. Fax: 963 155 165.

Redacció de Barcelona: Rambla de Catalunya, 121,
1-2, esc. esquerra. 08008-Barcelona.
Telèfon: 932 384 262. Fax: 932 384 263.

Redacció de Palma: Carrer de l'Almudaina, 8 entresòl-
dreta. 07001-Palma.
Telèfon i Fax: 971 720 763.

Web:

http://www.eltemps.cat

Correu electrònic: eltemps@eltemps.net

Subscripcions: 902 131 025.

subscriptions@eltemps.net

Edita: Edicions del País Valencià, SA.

Editor: Eliseu Climent.

Director: Enric Rimbau.

Director de continguts: Àlex Milian.

Redacció de València: Núria Cadenes, Víctor Maceda,
Violeta Tena i Rosa Serrano (*documentació*).

Redacció de Barcelona: Gemma Aguilera, Lluís
Bonada, Xevi Camprubí.

Redacció de Palma: Miquel Payeras.

Producció: Jordi Badia (*correcció lingüística*), Josep
Andrés (*maquetació i gràfics*).

Rúbriques: Francesc-Marc Álvaro, Sebastià Alzamora,
Oriol Amat, Joan-Anton Benach, Xavier Bru de Sala,
Toni Canyis, Muriel Casals, Agustí Colomines, Salvador
Cot, Martí Domínguez, Fabià Estapé, Jaume Fàbrega,
Llibert Ferri, Josep Gifreu, Àlex Gorina, Manuel S.
Jardí, Alfons Llorenç, Glòria Marcos, Ricard Mas,
Andreu Mas-Colell, Joan F. Mira, Joan Nebot, Roger
Palà, Marta Pessarrodona, Josep Ramoneda, Jordi Riba,
Ferran Sàez Mateu, Josep Maria Terricabras, Ramon
Tremosa, Vicenç Villatoro, Xavier Vinader.

Corresponsals: Pau Borí (*Belgrad*), Natàlia Boronat
(*Moscov*), Erena Calvo (*Rabat*), Joan Canela
(*Johannesburg*), Jordi Carreras (*Nova York*), Macià
Claramunt (*Castelló*), Miriam Diez (*Roma*), Joan Lluís
Ferrer (*Eivissa*), Carla Fibla (*Amman*), Ricard González
(*Washington*), Joan Antoni Guerrero (*Andorra*), Pere
Habet (*Catalunya Nord*), Victòria Jiménez (*Londres*),
Juli Martí (*París*), Iris Mir (*Pequín*), Federico Rivas
(*Buenos Aires*), Anna Sàez (*Lleida*), A. V. Santamaria
(*Alacant*), Gemma C. Serra (*Berlín*).

Col·laboradors: Albert Aguilera, Laura de Andrés,
Violeta Camarasa, Alexandre Carbó, Roser Carol, Borja
Català, Antoni Castel, Alfons Cervera, Eliseu T. Climent,
Joan Colomer, Joan Corbera, Oriol Cortacans, Martí
Crespo, Miquel Àngel Díaz, Daniel Diez Esculies, Júlia
Esbert, Enric Faura, Laia Fernández, Carles Gàmez,
David Garrido, Roser Gasol, Salva Giménez, Dani
Gómez (*País Basc*), Andreu Gomila, Gani Jakupi, Josep
Enric Llebot, Roger Mateos, Rossanna Melià, Joan M.
Oleaque, Pelai Pagès, Óscar Palau, Cèsar Palazuelos,
Juli Peretó, Carles Pont, Cristina Simon, Lluç Soler, Eva
Tarragona, Jordi Tejel, Àlvar Valls, Sergi Vicente.

Assessor editorial: Salvador Cot.

Traductors: Carme Geronès, Mercè Ardiaca, Blanca
Juan, Sara Roca i Beatriu Vallès.

Col·laboradors gràfics: ACN, Agència Efe, Tina
Bagué, Joan Celià, Fer, Rafa Gil, José Luis Iniesta,
Vicente A. Jiménez, Salvador Llosà, Glòria Matamala,
Toni Payà, Jordi Play, Prats i Camps.

Disseny: Vanesa Prieto.

Disseny de la capçalera: Enric Satué.

Disseny de la portada: Toni Payà.

Publicitat i promoció: Salva Martínez (València).

Tel.: 963 535 100. Gemma Garrido (Barcelona). Tel.:
932 384 262.

Subscripcions: Susanna Alacreu

Administració: Pilar Martí i Quica Sena.

Fotomecànica i impressió: Guada Impressors S.L.

Aldaia (Horta).

Dipòsit legal: V-853-1984.

Cap part d'aquesta publicació no pot ser reproduïda per cap mitjà: mecànic, fotoquímic, electroòptic, magnètic, de fotocòpia, ni de cap altra mena, sense permís de l'editor.

La crisi com a excusa

La setmana passada, el govern espanyol va reeixir a aprovar el conjunt de mesures dràstiques per a mirar de retallar el dèficit públic. Això sí, només amb els 169 vots dels diputats socialistes, i per l'abstenció de CiU, els regionalistes canaris i navarresos de CC i d'UPN. En contra, amb un vot menys, 168 diputats, del PP, PNB, ERC, IU-ICV, BNG, NaBai i UPyD.

Deixant de banda la necessitat d'aquestes mesures –discutibles, si més no, quan no s'han explorat unes altres fórmules d'ingressos públics, com ara la necessària reforma fiscal–, emergeix de nou una constant en tots els executius espanyols, siguin del color polític que sigui: qualsevol pretext és bo per a tancar el procés de desenvolupament de l'autogovern i impulsar processos d'harmonització de les administracions autonòmiques.

El president espanyol, José Luis Rodríguez Zapatero, ho hauria pogut dir més alt, però no més clar. En la compareixença al Senat, la setmana passada, va donar per “culminada la fase de l'autogovern”. El cap de l'executiu espanyol va expressar que “s'ha aconseguit un alt grau d'autogovern” i que s'ha desenvolupat de “manera raonable” el sistema de finançament autonòmic. Seguint aquest argument, Rodríguez Zapatero reblava que ara toca una etapa de “cooperació” entre comunitats autonòmiques i l'estat. I ja està. Aquesta és l'estació final del trajecte federalista que un dia va proposar l'actual líder dels socialistes espanyols.

El dèficit fiscal dels territoris dels Països Catalans s'ha retallat de manera imperceptible, si és que s'ha retallat. Van caldre intenses negociacions per estirar una tímida reforma del model de finançament autonòmic. Però, a l'hora de repartir el dèficit públic, l'estat no dubta a arrossegat-hi les administracions autonòmiques. I això que una gran part del dèficit prové de l'administració central de l'estat.

José Maria Aznar, a la darrera etapa del seu mandat, va impulsar una política legislativa molt agressiva contra el desenvolupament autonòmic. L'objectiu era deixar clar que el procés de desenvolupament autonòmic s'havia tancat, i fins i tot arpeggava per a l'administració de l'estat algun llençol competencial cedit a les autonomies. El pretext era que calia “unificar el mercat” laboral, administratiu i legislatiu per a fer més competitiva l'economia espanyola i afavorir un sistema “més solidari”.

Avui, Rodríguez Zapatero s'escuda en les necessitats imperioses de la crisi. Parla de la mateixa cosa, però amb més bones paraules. Parla de tancar el “procés autonòmic” i, de passada, escanya econòmicament les autonomies amb les crides solidàries habituals, en aquest cas, per a col·laborar a reduir un dèficit que, en gran part, prové de l'administració central.

Als nostres lectors

Joan Laporta va prometre dedicar els millors anys de la seva vida al Barça. Set anys després, el Barça de l'era Laporta és el que ha aconseguit més èxits esportius (no únicament en futbol sinó també en la resta de seccions), tant pel que fa a la corrua espectacular de títols, com pel nivell d'excel·lència i d'exigència en la qualitat de l'espectacle ofert als seguidors. Uns resultats que l'han catapultat com a model esportiu internacional. I tot això impulsant un discurs solidari d'àmbit internacional i remarcant com mai la catalanitat del club. Potser aquest darrer punt és el que ha fet que les seves actuacions més polèmiques hagin estat observades amb lupa per molts.

Parlem amb el president del FC Barcelona i analitzem aquesta *primera etapa* de l'acció pública de Joan Laporta, tot esperant si arriba la segona.

Enric Rimbau, director